

bleve fremsatte af den sidste ærede Taler, falde til Dels sammen med mine, og for saa vidt skal jeg ikke komme ind paa Gentagelser. Som Grund til, at man tænker paa at beskatte de udtørrede Ferskvandsarealer, anføres et Billighedshensyn over for Kommunerne; men naar man ikke har noget andet Middel til at beskattede dem end at bringe dem ind under den falske Formuebeskatning, som vi have som en daarlig Levning fra Fortiden, nemlig Hartkornsbeskatningen, tror jeg dog, at man i alt Fald skulde vente, til man har faaet en bedre Beskatningsform. Kommunens Krav er, i Virkeligheden synes det mig, heller ikke meget begrundet; thi det forholder sig jo ikke alene saaledes, som den sidste ærede Taler sagde, at Kommunen har en væsentlig Fordel af disse Foretagender gennem den forøgede Produktion, men den har paa flere andre Maader betydelige Fordele. Navnlig er den Kapitalanvendelse, der derved sker i Kommunen, en overordentlig Fordel. Kommunen har desuden den Fordel, at de Lodsejere, hvis Grunde støde op til de udtørrede Søer, opnaa en Forøgelse og i Reglen en betydelig Forøgelse af deres Ejendommens Værdi. I saa Henseende tror jeg, saa vidt jeg har forstaaet Lovforslaget, at det forholder sig lidt anderledes, end det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Th. Larsen) mente, idet jeg nemlig ikke forstaa Lovforslaget saaledes, at den Værdiforøgelse, som de tilstødende Lodsejere have opnaaet ved Udtørringen, ogsaa skulde inddrages under den ny Skyldsætning. Mulig er det Ministerens Mening, men jeg ser ikke, at det fremgaar af Lovforslaget; jeg maa forstaa det saaledes, at naar en Ejendom, der udgør et Matrikelnummer, støder op til en ikke særskilt matrikuleret Sø, og den til til Søen grænsende Ejendoms Areal bliver forøget, gaar denne Forøgelse ind under det gamle Matrikelnummer og er dermed skyldsatsat. Der kommer ikke til at foreligge et ikke skyldsatsat Areal. Det er imidlertid ønskeligt at faa klaret, om det er Meningen. Er det modsatte Meningen, maatte det i alt Fald udtrykkes tydeligere. Kunde vi faa den forældede Hartkornsbeskatning, denne falske Formuebeskatning erstattet med en virkelig Formuebeskatning, saa blev Forholdet et helt anderledes, saa vilde man kunne beskattede det, der i Virkeligheden fandtes af Formue i de paagældende Foretagender; men det er jo saa, at en meget stor Del af disse udtørrede Arealer slet ikke repræsenterer nogen Formue; i

enkelte Tilfælde ere deres Formueværdi under Nul og i mangfoldige Tilfælde er der ingen eller næsten ingen. Der er altsaa ingen Formue at beskattede. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds talte om Mangelen af en mellemkommunal Beskatning. Ja, ganske vist, det er en Mangel, men for det første tror jeg ikke, at man nogen Sinde naar til en mellemkommunal Beskatning uden en Reform af hele den kommunale Beskatning — de Forsøg, der gøres i denne Henseende med Benyttelse af den nuværende Skattelovgivning, ville sikkert ikke lykkes — men Mangelen deraf bør da ikke føre til, at man bringer disse Arealer ind under en Beskatning, som virkelig vil være uretfærdig. Naar den foreslaaede Beskatning i og for sig forekommer mig utiltalende, saa bliver den det i endnu højere Grad ved de store Forskelligheder mellem de Arealer; der er Tale om. I Henseende til Boniteten vil jeg ikke sige, der er saa stor Forskel. De have den Lighed, at de fleste af dem ere meget gode, som det ærede Medlem sagde, des uretfærdigere vilde en Hartkornsbeskatning af dem blive; thi uagtet de tit ingen Formue repræsenterer, ville de komme til at svare en stor Formueskat. Men der er en anden og meget væsentlig Forskel, den nemlig, at medens nogle Arealer kunne vedligeholdes, naturlig eller dog alene derved, at de ikke forsømmes, er der andre, som kun kunne vedligeholdes ved en permanent Anvendelse af kunstig Kraft. Det er jo en stor Mængde, som kun kunne vedligeholdes ved store Damp-pumpemaskiner; i det Øjeblik disse Værker ophøre, vende Arealerne tilbage til at være Vand ligesom tidligere. Nu vil man sige her: men til at raade Bod paa de store Forskelligheder, der frembyde sig, har jo Ministeriet Myndighed. Men her kommer jeg til det egentlige Punkt, som forekommer mig at gøre Sagen saa overordentlig betænkelig. Det er dette, at man vil gøre Ministeriet til Skattelovgiver. Deri havde den sidste ærede Taler, forekommer det mig, fuldstændig Ret, men det ærede Medlem fremhævede nærmest de store Vanskeligheder, som Udøvelsen af denne Myndighed vil have for Ministeren. Det vil jeg nu tage mig temmelig rolig, det bliver Ministerens Sag. Derimod er der en anden Side af Sagen, som meget foruroliger mig, nemlig at Afgørelsen af det Spørgsmaal, om den enkelte Borger overhovedet er Borger, overhovedet er skattepligtig af sin Ejendom eller ej, skal være afhængig af en vilkaarlig ministeriel Bestemmelse. Ikke